

Setmana Santa 2015

Creure en Jesús Ressuscitat

Dijous Sant

És el dia de l'Eucaristia. Del pa i del vi, i del rentament dels peus. El lliurament del Cos i de la Sang del Senyor a la taula, anuncien la Taula de la Creu on Jesús lliurarà el seu cos i vessarà la seva sang. El gest, però, quedarà completat amb el rentament dels peus, indicant que el servei és part essencial de l'Eucaristia. Diu el text de l'evangeli de Joan que es llegeix en la celebració que, “durant el sopar”, Jesús va rentar els peus als deixebles, i aquesta simultaneïtat en l'espai (cenacle) i en el temps (mentre sopaven), àpat/rentament, és una indicació clara de la complementarietat dels dos gestos.

Mateu, Marc i Lluç d'una banda, ens relaten l'Eucaristia amb el lliurament del Cos i la Sang del Senyor en el signe del pa i del vi. Joan, per la seva banda, amb el rentament dels peus ens indica el

servei com a donació, i per tant com a Eucaristia. Primer Jesús es dóna en el pa i el vi; després es dóna rentant els peus, fent la feina dels servents. Quina bellesa en la identificació de Jesús amb els “servents que no mereixen recompensa”, perquè fan el que els toca fer! Admirem la bellesa de la humilitat de Jesús! Nosaltres, que busquem reconeixements i premis per qualsevol cosa que fem!

Adonem-nos, a més, que després del lliurament del pa i del vi, Lluç ens recorda que Jesús va dir: “Feu això, que és el meu memorial”, i Joan ens diu una cosa semblant en el text del rentament: “Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres”. En tots dos casos usa l'imperatiu del verb fer: “feu”. El text de Joan acaba amb una benaurança a la que potser no sempre parem prou esment: “Ara que heu entès tot això, feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica!”. Es tracta, per tant, de

repetir l'Eucaristia com a memorial. I el memorial és molt més que un simple record: és l'actualització viva dels gestos i paraules de Jesús donant-se en el pa i el vi i donant-se en el servei. Acollim aquest regal!

Som gent de l'ACO. Som cristians que volem seguir Jesús amb el bon desig de que la fe en ell sigui el motor de la nostra vida. I com ell, volem ser aliment i bon pa per a tothom, i com ell partir-nos i repartir-nos. El poeta Kahlil Gibran ho va dir molt bellament: "Donareu ben poc si doneu els vostres béns. És quan feu do de vosaltres mateixos que doneu de veritat". I és així com "vivim" l'Eucaristia i com la compartim. El goig de la benaurança (*"feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica"*) no podem deixar de compartir-lo, i per això l'Eucaristia esdevé font de missió entre els nostres companys i companyes treballadors.

Divendres Sant

Quina bestiesa les creus! Quina bestiesa la Creu? L'adoració de la creu té un lloc molt important en la litúrgia del divendres sant, i l'adorem no perquè la creu ens agradi, sinó perquè Jesús, el Senyor, el Fill de Déu, hi va morir. Però de veritat les creus són una bestiesa, siguin quines siguin? Els pares ho sabeu prou: quantes

coses no haureu fet pels vostres fills, especialment quan els heu vist més desprotegits i indefensos, molt sovint a costa de molts sacrificis, de moltes creus. Per quantes creus no haurà passat tothom que lluita amb altres companys i companyes a favor dels drets dels treballadors, experimentant sovint la incomprensió dels propis companys i de la pròpia família?

La creu no ens agrada, insistim, però també hem experimentat que la creu és font de vida. Fills de la classe obrera com som, quin goig veure com els nostres fills estudien i progressen. Militants d'ACO com som, quin goig veure com els companys i companyes s'ho creuen i comuniquen el goig de la fe, i s'impliquen en mil coses, i en accions de tot tipus, i assumeixen com a propi el Moviment que és de tots, i se'n responsabilitzen... malgrat l'esforç que tota implicació comporta.

Jesús mor a la creu, i per això adorarem la creu, perquè en la creu es realitza de veritat l'Eucaristia. Quan jo em dono, m'uneixo a la creu de Jesús, al rentament de peus de Jesús, Eucaristia celebrada en el cor de la vida i unida íntimament al memorial fet amb el pa i el vi. La creu també és l'altar. La creu, però, ja ho hem vist, és font de vida, i sovint l'únic camí de vida. Tot dolor,

tot sacrifici fet per amor, tota sang vessada en recerca de justícia, que amara la terra, s'uneix a la sang de Crist, se submergeix i es mescla amb la sang de Crist, i esdevé, per aquesta unió, sang salvadora com la del Senyor.

El dolor dels qui lluiten perquè el nostre món sigui el món de Déu, el dolor dels qui lluiten per amor, el dolorós cansament quotidià dels qui lluiten sense defallir i dels qui resten en la militància enmig de les dificultats i, sovint, de les incomprendiments... són gestos preciosos i plens de vida, prenyats de vida que, oferts a Déu units amb la mort del Senyor Jesús a la creu, realitzen una vegada més l'Eucaristia, una renovada i sempre nova Eucaristia sobre el món. I més en concret, sobre el món proper i concret que vivim en el dia a dia la gent d'ACO, els qui volem viure l'ACO com una forma propera i entranyable de viure l'Evangeli en el si de l'Església, en el si del món.

Dia de Pasqua

És la festa de la manifestació, de l'eclosió, de la floració de la bellesa de Déu. És la festa del triomf del Fill, l'Enviat, el Servent, el Crucificat... el Ressuscitat. És la festa de l'amor de Déu florejant en un esclat de vida en primavera. *Per què busqueu entre els morts aquell qui viu?*, diu

Lluc. I afegeix: *Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó! El Senyor és viu!*

Més de 2.000 anys després d'aquella experiència inaudita viscuda per una colla de deixebles decebutos i plens de por (fins i tot amagats), també avui continuem experimentant la resurrecció de Jesucrist en tants i tants esdeveniments personals i col·lectius. Fets que hem pogut contemplar tant sovint en la RdV! La força alliberadora i vivificant de Déu es continua manifestant en nosaltres, perquè també nosaltres ens ressuscita de les nostres morts i revivim l'experiència dels primers cristians: *A aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat; tots nosaltres en som testimonis. Sí, nosaltres també som avui testimonis de la resurrecció de Jesús, el Messies, el Crist.*

També avui nosaltres refem el camí d'Emaús. També passem per moltes decepcions: *Nosaltres esperàvem... però ara ja som al tercer dia des que han passat aquestes coses...* Tants anys de lluita, tants esforços, tants compromisos... i sembla que tot sigui allà on era i que el més calent de tantes esperances sigui encara a l'aigüera. Però aquest curs en què treballem una prioritat amb un títol tan suggeridor com *La fe en Jesucrist, un motor per viure i*

compartir, sentim que Jesús ens continua explicant les Escriptures, ens recorda el que som i d'on venim, i les arrels de la nostra fe. Una oportunitat per donar gràcies a Déu pels qui ens han transmès la fe, com sant Pau invita a fer a Timoteu: *Faig memòria de la teva fe sincera, que ja tenien la teva àvia Lois i la teva mare Eunice. Tu la tens igual, n'estic segur.* Nosaltres volem viure l'ACO com tots els militants i les militants que ens han precedit, units als qui ja han mort, units al Crist en el que ells i elles han cregut.

Els deixebles que anaven a Emaús van invitar Jesús a restar amb ells

aquell vespre, però el cor d'ells encara vivia la dolorosa experiència del divendres, de la mort d'aquell Jesús tan estimat que els havia il·luminat la vida mentre va ser amb ells. I va ser quan van reviure la fracció del pa, la donació, el lliurament... quan van prendre consciència que Jesús era viu, ressuscitat, present enmig d'ells. I aleshores van córrer a comunicar-ho als germans. I seguint les petjades del Ressuscitat van aprendre a partir-se ells mateixos, a repartir-se, a compartir-se. I ho van fer amb un goig tan immens i tan ple que se sentien habitats pel Senyor Ressuscitat. I és així com també nosaltres ens sentim avui.

